

“Wat er buiten het boek gebeurde, mocht een vertaling niet beïnvloeden,
volgens sommige literatoren zelfs de inhoud van een roman niet.”

Herman Franke in *Wolfstonen* (2003)

In een volkse buurt waar etnische spanningen de sfeer beïnvloeden, wordt een modern gebouw neergezet met appartementen voor welgestelde burgers. Een promovendus, een journalist, een schrijvende psycholoog en een vertaler nemen er hun intrek.

Het is vanaf de eerste pagina van *Wolfstonen* duidelijk, dat er een conflict zal ontstaan tussen de oorspronkelijke buurtbewoners en de nieuwelingen. Hoe dat conflict zich ontwikkelt en tot welk drama het uiteindelijk zal leiden, bepaalt de spanningsboog van deze veelstemmige roman.

De ellende voor de nieuwe bewoners begint met geluidsoverlast: gebons op de muren, te luide muziek. De gevoelige en intellectuele zielen kunnen zich niet op hun werk concentreren en raken gefrustreerd. Vooral de vertaler beklagt zich; zij kan met al die herrie niet meer onbevangen vertalen, want haar emotionele reactie op het geluid beïnvloedt haar woordkeus en lijn van denken. Haar vertalingen zijn niets meer waard.

De schrijvende psycholoog geeft haar gelijk: wat er buiten het boek gebeurt, mag een vertaling niet beïnvloeden. Helaas is het voor de personages in *Wolfstonen* niet mogelijk de gebeurtenissen in en rondom hun woning buiten te sluiten. Het drama sijpelt hun werk binnen, zoals de geluiden hun huis.